

בְּרִי טֵנִי הַ בְּכֹר הָאֵשׁ

„כֹּל הָעוֹלָם שְׁעוֹדָנוּ תִּפְשִׁי מִתְּפִלָּא לְקוֹר־הָרוּם וּלְאִמָּץ הַלֵּב.
שְׂבָהֶם מִקְבָּלִים תּוֹשְׁבֵי לִוְנָדוֹן אֶת הַנְּסִיּוֹן הַגָּדוֹל שֶׁהֶצְמְדוּ בוֹ וּמִתְגַּבְּרִים
פָּלְיוֹ, וְאֲשֶׁר אֶת אֶחְרִיתוֹ, אוֹ אֶת שְׁעוֹר אִימָתוֹ, אֵינִן לְחֹזֶת מְרֹאֵשׁ.
הָרִי זֶה בְּשׁוֹרָה, שְׂאָנוּ שׁוֹלְחִים מִן הַעִיר הָרֹאשָׁה הַזֹּאת לְכַחֲוֹתֵינוּ
הַלּוֹחֲמִים בַּיָּמִים וּבְאֵוִיר וּלְקָל צְבָאוֹתֵינוּ הַשׁוֹקֵדִים בְּכָל מְשִׁמְרוֹתֵיהֶם
וּמִתְנַוֵּתֵיהֶם. הָרִי הֵם יוֹדְעִים, פִּי מֵאַחֲרֵיהֶם עוֹמֵד צֵם, אֲשֶׁר לֹא
יִשְׁתַּמֵּט מִן הַהֶאֱבָקוֹת וְלֹא יִיגַע בָּהֶן, בְּכָל שְׂתֵהָא קָשָׁה וּמִמְשָׁכָת,
וְלֹא עוֹד, אֲלֵא שְׂמִתוֹף עָצָם הַסָּבֵל שָׂאֵב וְשָׂאֵב אֲמִצְעִים לְהַשְׁרָאָה
וּלְהַתְגַּבְּרוֹת, וְאֵף לְנִצְחוֹן — אֲשֶׁר גִּזְּקָה בוֹ לֹא בַק לְמַצֵּן גְּמִינוֹ אָנוּ,
פִּי אִם לְמַצֵּן הַיָּמִים הַרְבִּים וְהַטּוֹבִים יוֹתֵר הַצְּתִידִים לְבּוֹא.”

וִינִסְטוֹן צִרְצִיִּיל

ג. ב. פריסטלי

לוֹנְדוֹן עוֹמֵדָת בְּנִסְיוֹן

הדברים לוקחו מתוך שתי שיחות של הסופר פריסטלי ברדיו הבריטי, ומובאים כאן למי השבועון "Answers".

אנשי לונדון בכוחם לשאת בזה, כדבריו האמריקנים, ולונדון עצמה — כרך זה שמראהו כים אפור — בכוחה לשאת בזה. עצם העובדה של הפצצת העיר, הפצצה פרועה, ללא הבחנה, שכבשה את דמיונו של העולם, אף היא עדות-מאונס היא לנדלה ונאונה של לונדון. היה זמן אשר, ברומה לרבים מתושבי-הפרובינציה הצפוניים הבאים דרומה, סבור הייתי, כי אין אני מחבב את לונדון; פרבריה הגדולים חסרי-הצבע נראו לנו צחיחים גם מאותם שעובנו מאחורינו. שונאים היינו את המראות הקיצוניים של עושר ועניות שנתקלנו בהם, פנים אל פנים, בן-ט-אָנְדֵר, מקום שם בלילות נישאו המכוניות הגדולות ההומות, מלאות נשים מזהירות, בעברן על פני טורי-הצללים של מתוסרי-הבית, העזובים, הנרחים מכל וכל. החיים כאן בלונדון נראו לנו דלי נון ודלי שמחה, אפורים מחיי הבירות בחוף-לארץ, ובו בזמן גם מצוינים פחות באופי, בריח, מאשר החיים הזכורים לנו בערינו הפרובינציאליות. וכן הוספנו לקטרג, עוד ועוד.

אולם באלה הליכות האחרונים, כשהייתי עולה אל גגות נבוהים ורואה את הלהבות כפצעים פתוחים בגופה הגדול של העיר, השנתי, כרבים אחרים שבאו לגור הנה, כמה עמקה אהבתי את לונדון, בחנה המערפל, המדומדם, בנעימותה וחברותה המסותרת, בקסמה הקָשָׁן.

ובליל אמש, עת אשר להבות אחדות בערו באש עזה כל כך, שמתצית השמים היתה לזהמת, והמרפסות הנבוהות מסכיב לכבר פורטלנדי דָּמוּ לֵאֲרֵמוֹנוֹת הוֹרוּדִים בִּאלֶף לֵילָה

ולילה, ראיתי את הכנסיה ואת הצלב של סט. פולוס עושים צללים שחורים, בולטים ביותר כנגד הלהבות האדומות ותמרות-העשן הכתומות, והיה כאן בעין סמל-קיים להניון ולמוסר נוצרי לעומת הברק הסומק אשר לאוילות ולפראות.

בימי המלחמה האחרונה עברו עלי פרקים ארוכים של חיי סכנה, וכתום המלחמה היא החלשתי, כי מכאן ואילך רצוני לחיות חיירותה של "איש מקטרת ונעלי-בית" ולהתדבק בפחדנות ככל האפשר.

אני מציין את העובדה הזאת כדי שתבינו, כי הדברים הבאים אשר תשמעו כאן אינם יוצאים אלא מפי ברי-נש חלוש, ולא מפי אחד מאותם הנכורים, אוכלי-האש, המוצאים להם לעתים דרך אל המיקרופון. ובכן, בשעה שאני מדבר על סכנה הרי אני מתכוון בדיוק למה שאתם ברובכם רואים בכך, ואין אני שמח בה. אולם בדומה לכם אני מתאמץ לשאת בה ברוח בדוחה ככל אשר ביכלתי, ולא להתנהג שלא כשורה.

עובדה זו, שכיום הרי אנו, סוף-סוף, כמעט כולנו שרויים בתחום הסכנה, נראית לי לא כאחד מקויה הרעים של המלחמה הזאת, כי אם כאחד מקויה הטובים יותר. אני רואה זאת כתיקון לגבי המלחמה הקודמת, עת אשר אנשים ציויליים, שפיתחו בעצמם כמה תכונות בלתי-נעימות, חיו בשלוה, בעוד שאנשים צעירים נפלו תחת יד הקוצר במיליונים.

לפני עשרים וחמש שנים היינו עסוקים בהכנות לקרב שליד לוס; בחזית של ששה מילין היו לנו מחמשים עד ששים אלף אבידות. זו היתה מנה הגונה. אולם בקיץ הבא היו הדברים "שמחים" הרבה יותר. באחד ביולי 1916 היו ערים שלמות בצפון הארץ — ועירי בתוכם — ששכלו במחי אחד את פארי-הנוער שלהן.

כמעט כל חברי לבית-הספר ניספו אותו בוקר. עוד לא היה כקציר המחריד הזה. ודאי, שקשה היה בעת ההיא להיות איש ציוילי היושב בשלוה, בעוד הטלגרמות באות אל כל בית ובית, ורשימות האבידות הולכות ונדלות בלי הרף, — ודאי שלבלתי-נשוא היה הדבר. הרי שעכשו אנו במצב נוח מזה הרבה. סוף-סוף הרי אנו שותפים לסכנה אשר שם, בחזית, ואין אנו נשענים לאחור, צופים ורואים את כל אנשינו הצעירים בהקמלם.

עכשיו, שמפציצי האויב באים ברעש אלינו בכל השעות, ועצבינו הם העומדים במערכה מול עצביו, רואים אנחנו שאין אנו עוד ציויליים כלל, כי אם נוש מעורב של חיילים — חיילים עומדים ליד המכונה, חיילים תלפנים ואנשי-דואר, חיילים בעלות-בית ואמהות — אכן גרוד אמיץ לב הוא זה — ואפילו חיילים המשדרים דברים במיקרופון.

והרי זו שעה נפלאה בשבילנו הנמצאים כאן בלונדון, במרכז הסואן של שדה הקרב, — אנחנו הצבא המוזר ביותר שראה העולם מימיו, צבא בבגדים ציויליים אפורים, העושה דברים הגילים בהתלט, צבא מכל הסוגים והמידות והגילים של העם, ואף-על-פי-כן צבא אמיתי, אשר ברוחו החוקה העשויה לבלי-יחת תלוי עתידו של העולם.

מזמן לזמן אני מרגיש כי יש לערוך לנו טכס-כבוד ואולי גם להעניק קצת מדליות. לפני יומים סר אלי איש אחד בא בימים המשמש פקיד אצל סוכנות לנכסי דלא-נידי בנוגע לרשימת רכוש במשקי. בסוף הראיון הזכיר בנחת, שעדיין הוא מזועזע, משום שלפני ימים מספר נפלה פצצה בגן אשר לפני ביתו והפילה את כל הבית עד לחדר שבו מצאו הוא ואשתו מחסה, והיה הכרח להוציא אותם מתוך המפולת. והנה הוא ניצב לפני מחוסרי בית בעצמו, עושה בקורדרות את עבודתו. אכן, סבור אני, קצת מדליות לא תנקנה.

ודאי שלא השלמנו לנמרי לחיים ציויליים-חיליים אלה, לא כולנו סיגלנו לנו אותה הטכניקה, וישנם חילוקי-דעות גדולים בנידון זה. עמדתי על ההבדלים האלה, בשבוע האחרון

כשכמה פועלים עשו בעבודה נחוצה מאד מעבר לביתי, ושלא ברצוני נאלצתי להקשיב לויכותיהם הסוערים.

חבריה זו יצגה את כל ההשקפות המהלכות. איש אחד עמד בכל חוקף על הצורך לעבוד בשעת האזעקות והכרזו בפשטות, בנוכחותי, שכל מי שחומק למקלט אינו טוב מאיש הגנים החמישי — ואף אמנם הנהו איש־הגנים החמישי, כזה וכוה, — משפט שנראה בעיני חמור במקצת. שני, בעל דעה קיצונית הפוכה מזו, היה משתרך למקלט כל פעם שהיה שומע את קול הצפירה. יתר השנים, בדומה לרובנו, נמנעו ממנהיג־קיצוניות אלה וניסו לאחוז פעם בדרך זו ופעם בדרך אחרת.

אנכי, טוב הדבר בשבועות אלו של הקרב — כי אכן קרב הוא, ואנו שרויים כולנו בתוכו — לנהוג במידת סבלנות רבה כלפי הברדלים בדעות, לזכור שאנו כולנו אנשי חיל אנחנו, אנשי צבא, ולהאריך את רוחנו יותר כלפי זרותם המפליאה של אנשים אחרים, להיות יותר אדיבים וקשובים, מסבירי־פנים יותר מקודם, — כי הלא שותפים לקרב הננו. ולא יזיק לנו כלל, אם נהרהר על כל איש ואיש שאנו פוגשים במשך היום, אפילו תוך כדי קניה או מכירה של איזה דבר פעוט שהוא, כי האיש הזה עמד בעשן ובזעף של שדה־הקרב.

סוף־סוף, הרי עכשיו אין אנו כלל אנשים קודרים, המשוקעים במשרדינו ובבתי־החרושת שלנו, בוילותינו ובסמטותינו; הרי אנו העם הבריטי המותקף והמשיב מלחמה; הרי אנו עומדים בקרב הנדול על עתיד הציויליזציה שלנו.

אישים היסטוריים אנחנו, ואפשר שדורות רחוקים, בעתות פורענות, ימצאו השראה בכתוב בספרי ההיסטוריה שלהם על התנהגותנו בשעה זו. כשם שודאי הדבר, כי טייסינו כבר תפסו מקום מזהיר לנצח בדמיונו של העולם, — הם הם אחת מאותן להקות הנבורים הצעירים היוצרים אנדה, שהאנושיות לא תוכל לשכחה לעולם.

*

אני משרד הרבה בשעות הבוקר המוקדמות לדומיניונים ולארצות־הברית, ושיחות אלו, הנישאות על גלים קצרים, נקלטות על ידי קיבוצים קטנים של עמנו אנו בכל העולם כולו, בכל קצו־תבל — למן לב אפריקה ועד למיצר מַגְלָן. בעקב „השיחות׳ האלה אני מקבל שלגרמות ומכתבים רבים מאותם האנשים היושבים במרחקים, אשר להם אני מתאר, ככל אשר ביכלתי, כיצד אתם כולכם, אנשינו במולדת, עומדים בפני כל נסיון חדש, באיזו נדיבות אתם נענים לכל קריאה, וכיצד רוחכם עולה ועולה, — לעיני כל העולם המצפה והנתון בחרדה, — עולה ומתנשאה עד כדי עמידת־מרי נהדרת.

אכן, רוצה הייתי כי תקראו את המכתבים האלה שאני מקבל, מן הדומיניונים, מכל פזורי ארצות־הברית, וביחוד, המכתבים המניעים ביותר את הלב, מאותן הקבוצות הבריטיות הקטנות — לעתים רק איש ואישה — היושבות הרחק הרחק מכאן, אולי בהרי האַנְדִים, או באיזה אי טרופי נידח. ורוצה הייתי כי תבינו באיזו חרדה עמוקה, ועכשיו באיזו תקוה מחודשת, באיזו גאווה ושמחה, באיזה מאור־פנים ודמעות, הם מקשיבים לדברינו עליכם ועל זה הפרק המזהיר החדש בדברי ימי האיים שלנו.

סכנה! אכן — וזאת עליכם לזכור, כי האיש המדבר אליכם הוא „איש מקטרת ונעלי־בית׳ החי לרוחתו, לא אחד מנבוריכם, כי אם חייל זקן וזהיר, וכמעט שיכולים אתם לאמור: מוג־לב, בטלן, משתמש מן השורה, — אכן, חוזר אני ואומר: מה ערך למעט סכנה לעומת הגאון הזה והשמחה הזאת והאמונה?